

Barcelona 1 de Gener del 1954

COMENTARI 6. Per Joan Comorera, secretari general del P.S.U. de C.

UN MISSATGE PANGLOSSIA DE FI D'ANY. "Francisco I el Cruel" ens ha llegit un "mensaje a todos los españoles", a la radio, la nit del 31 de desembre. Va llegor-lo malament, com sempre, ensopgant davant de cada paraula "difícil". Un dia ens presentà "las riquezas de la mar, orgullo de nuestra raza". Un altre, va dir als andalusos de Sevilla: "crearemos tanta riqueza que nos ahogaremos en ella". Altres dies, i també a Sevilla, va oferir a Hitler "un millon de soldados españoles" i a Eisenhower "el soldado más barato del mundo". I suara, fent-se l'estratega davant d'uns periodistes ianquis, afirmà que "las montañas españolas que rodean Gibraltar", etc., es-cena còmica, que recollí la primera edició d'un "NO-DO" i la censura suprimí en la versió definitiva... fer-les "imperiales". Per bé que, de totes, la més estrafolària és la de parlar "a todos los españoles".

Un missatge de Franco a "todos los españoles"! Com gosa parlar a "todos" el general perjur que s'aixecà en armes contra la República, contra la sobirania popular? 'aventurer que en el mateix "mensaje" fa l'elogi abraçat del "movimiento" que ha sacrificat dos milions de vides, esterilitzat les generacions, decapitant físicament les velles i moralment i espiritual les noves, podrit l'administració, imposat l'estraperlo a tots els estadis de la producció i del consum, creat "un vacío espiritual absoluto" segons recent afirmació d'un professor adicta, venut Espanya al Vaticà i als imperialistes ianquis? El cinic que rep homenatge als "caídos" d'un bàndol i anatematitza els "caídos" del altre, el més nombrós car el poble era i és "rojo", que emmetzina la llaga purulenta oberta per la guerra civil i el terror, que qualifica de "rebeldes" als que defensaren la legalitat republicana i estatutària, que ha fet condemnar a mort i executar demòcrates "convictos i confesos" de votar Front Popular el 1936 i combatre per la República el 1937? El responsable del consell de guerra il·legal i clandestí, l'assassí del President Martí de Catalunya, Lluís Companys? El dictador d'un Estat feixista que esclavitzava la classe obrera, que ha suprimit tots els drets del home, que sotmet a catalans, bascos i gallecs a la triple opressió, política, social i nacional? El "caudillo por la gracia de Dios", que no pot abarcar pel món sense la protecció de la guardia mora? Que es considera omnipotent i omnipresent amagat d'un aparell policial, terrorista, més dens, més cruel encara, que els d'Hitler i Mussolini?

El provocador títol del "mensaje" qualifica la resta. Mai no havíem escoltat res més vulgar, més hipòcrita, més contrari a la realitat punyent, més revoltant, voluntàriament amarat d'optimisme panglossià, insult imperdonable i grogler a la misèria, a les sofrències, al desconhort dels homes i dels pobles hispànics.

Ens ha parlat de la "familia" ... "la familia constituye la piedra básica de la nación"... "La familia constituye un modelo, un arquetipo de la nación". I, naturalment, el franquisme ha reivindicat i restaurat la "familia cristiana"! ... així ho diu els monstre representatiu d'un règim que és, pel seu origen i per la seva naturalesa, el màxim destructor de "la familia cristiana" o, millor dit, "humana", car el sentiment familiar dels xinesos, per exemple, és moltíssim més profund que el dels cristians. Milions de famílies hispàniques foren anihilades, mutilades,

dispersades a tots els vents, per l'Hitler-Mussolini-Franco, pel terror de Franco. O creu Franco que els "rojos" - hereus dels "negros" perseguits a mort pels terreristes de Ferrab VII - o els suposats "rojos", des del catòlic Carrasco i Formigueira al comunista Numeu Mestres, no tenen família? Milions de famílies hispàniques agonitzen avui en promiscuitat, barrejades en coves i barraques, rellogades en pisos que són sovint pitjors que aquelles, pagant lloguers deu vegades superiors als del 1936 i sofreixen, per consegüent, la més degradant de les immoralitats, s'asfixien en l'ambient fred i brut de les llars sense sol, sense higiene, sense confort ni espai, sense joia possible, en el clima més dissolvent en les relacions dels sexes i de pares i fills i de germans i germanes. Milions de famílies hispàniques són torturades i delmades per la tuberculosi i innumerable malalties professionals, del pare que envellaix als 40 anys, de la mare que ignora la joventut, dels fills subalimentats, vestits de penjols, patint sense defensa la calor excessiva o el fred atíldat. La vida de "família" en les paupèrrimes llars dels jornaleros andalusos, extremeros, murcians, castellans, aragonesos... dels obrers que es desesperen si no poden treballar 14 o 16 hores diàries per tal de portar un booi més de pa a casa, dels obrers la "condició" dels quals no es diferencia de la dels esclaus" - sentència justa i aclaparadora de l'arquebisbe de València - !... Cretinisme revoltant ! Mai la prostitució no ha estat tant nombrosa, tant envahidora, tant assaltadora com ara i per a comprovar-ho no cal pas anar al barri xinès ni al capdavant de la Rambla. Quin Nadal hauran passat les 250 famílies d'obrers de la Pirelli de Vilanova i Geltru, repressaliats el setembre prop-passat, per haver reduït la producció en demanda d'un salari decent, després d'una expedició militar punitiva comandada pel Vi-caudillo Acedo, i les dels obrers de les dragues bilbaïnes que el desembre es declararen en vaga de braços caiguts en demanda, també, d'uns salaris decents ? Bah, que importa la terragada, els "rojos" ! ... Quin contrast amb la "família cristiana" del Capitan de Occidente ! No és per amor conjugal i als fills que el marquès de Villaverde, gendríssim del "Cruz Suprema de Cristo", importà sense llicència ni drets de duana motes Vespa i cafo del Brasil i motors Messel anglesos, que competeix triomfalment amb les famílies cristianes 100%, dels Carceller, dels Muñoz Grande, dels Giron ?

Ens ha parlat dels èxits internacionals ! ... "España ha caracido de política internacional durante el siglo XIX y primeras décadas del XX"... Mentida, car en temps de la monarquia i des de la guerra napoleònica la política internacionalera de neutralitat i sota la República es declarà la guerra fora de la llei. Franco ho ha capgirat tot i ara sí que ara tenint política internacional : Varem tenir la de Hitler i tenim ara la d'Eisenhower, per bé que aquest no sap ben bé per on sotragueja quan surt de la rodera bèl·lica. Franco considera un èxit un concordat que lliara al Vaticà privilegis i poder que la monarquia li refusà. S'enorgulleix del pacte d'ignominia, un pacte que converteix Espanya en camp atòmic i el soldat espanyol en carn de canó dels imperialistes ianquis, a canvi d'unes promeses militars condicionades pels compromisos internacionals dels Estats Units i per l'estimació ianqui de la situació internacional i d'un ajut econòmic del qual, tristament, acaba de desinflar un resum econòmic de l'any, "Diario de Barcelona" : "Mucho se habia hablado antes del impulso que daría a nuestra economía la aportación de la ayuda americana, pero nos da la impresión de que ante el hecho consumado, se han desvanecido muchas de las ilusiones... Poco es lo que nos conceden y aun con cuentagotas"... Car l'indefectible "Alcalde de Móstoles" ha tingut l'encert genial de signar el pacte d'ignominia, precisament quan la pressió popular per una pau durable s'accentua dia a dia. Quan la crisi econòmica comença a Nordamèrica, quan el poble nordamericà imposa la reducció dels impostos, i en hora tant crítica que la signatura del pacte ignomínic, prova palesa de la política aventurera i bèl·lica ianqui, ha obert els ulls dels més engegats europeus ! Doncs, no és una veritat internacional incontrovertible que no-

més els provocadors de guerra poden tractar i pactar amb Franco ? Ah !, si Eisenhower podés fer les coses dues vegades !...

Ens ha parlat de la "cruzada" i reclama la prioritat en l'anticomunisme, callant-se que abans menaren la "cruzada" uns senyors Hitler, Mussolini, Beck, Horthy, Hiro-Hito, Txiang-Kai-Xec, que hi hagué un pacte anti-Comintern al qual ell s'adherí. I repeteix el truc, que avui ni al Papa esgarrafa, d'una República mansònia, moderada, lliberal, sentimental, sense relacions diplomàtiques amb la U.R.S.S., integrant governada per republicans a Espanya i a Catalunya el 18 de juliol, i a la qual anorrea per comunista i maçònica. Desorientat, però, per l'evolució de la política internacional infadigablement esperonada per la voluntat de pau de la Unió Soviètica, l'aspirant a "Emperador per la gràcia de Dios" li fa la pau i aconsella a Eisenhower una política que faria inevitable la guerra impenitent !

Ens ha parlat del "círculo infernal de premios y salarios" i de la "necesidad imperiosa de aumentar la productividad", tot i mantenint els salaris actuals. Per a què produir més i com ? "Diario de Barcelona" ha dit : l'any 1953 "no ha conocido los alientos de la prosperidad... la industria se ha desenvuelto con visibiles dificultades... ha sufrido las consecuencias de una disminución de consumo". Vet ací el M. Jourdain de l'economia franquista dient la veritat sense adorar-se'n ! No hi ha capacitat de consum, perquè els salaris són els més baixos del món, adhue que els dels negres de Santo Domingo. Franco, però, no vol sentir-ne parlar, car l'augment de salaris obriria de bat a bat el "círculo infernal". Quan ni els més rovellats dels economistes capitalistes sostenen ja tant flagrant estupidesa ! Jones, si fos veritat, com explicar que les mercaderies franceses, angleses, nordamericanes, si no paguessin drets de duana, serien més barates i millors que les "nacionales", cobrant els obrers salaris 5 i 10 i més vegades majors que els nostres ? El salari és un element del preu de cost i no el decideixen els propietaris de mitjàs tècniques i econòmiques. I aquí no hi ha més "círculo infernal" que el del règim : de Franco que vol deixar d'ésser "Caudillo arduo", de Falange que preferix la vertical, del requetè que preferix l'horitzontal, de la tercera força que reuneix colors i conjunta rètols llampants i inofensius i el poble miserable que a no tardar ho engegà tot enlaire per a bastir una vida humana, sana i lliure.

El missatge és vulgar, però traspu angorosa. Car no hi ha paràgraf en el qual Franco no demani unitat. Quina unitat ? La unitat dels obrers, dels pagesos, dels treballadors, de catalans, bascos i gal·lacs, ja està feta, per bé que sentimentalment encara : és la unitat del'antifranquisme. La unitat que demana Franco és la del "movimiento". Unitat inassolible, per què la dispersió no satura i els antagonismes s'emmetallen.

La feblesa de Franco és l'impossible unitat d'un "movimiento" d'aventurers. La nostra feblesa és que no sabem convertir en unitat de combat contra un règim d'opressió, de misèria, d'ignorància, de guerra, la nostra ja indefectible unitat de sentiments.

Visca, doncs, l'any 1954, l'any de la unitat combatent ! Aquest és el nostre missatge d'any nou !

DESperta Catalunya ! (22 - 1954)

En el nostre temps no existeixen compartiments estanques : no és possible aïllar idees, ni problemes, ni sentiments i els faucos obstacles tradicionals, serrallades, rius, oceans, no són ja muralles xineses. La universalitat és un fet. D'ací l'absolu-

ta nidiassa d'aquells que parlen d'idees "exòtiques" i les condemnen i sacrificuen els homes que les sustenten. És la "filosofia" del franquisme, dels empeductes reaccionaris a la recerca de disfresses d'alibi. Les idees, els problemes, els sentiments, els sistemes no menen una existència paral·lela, separada. Arreu topen, es barregen, s'interfluencien. I d'aquesta topada sovint dramàtica, sorgeix una tònica que caracteritza tot un llarg període històric. La tònica, en el nostre temps, és el dilema guerra o pau; guerra entre el món capitalista descendent i el món socialista ascendent, pau o coexistència pacífica dels dos sistemes.

L'actitud de cadascú davant del dilema, defineix conducta i ideologia. I també, l'èxit o el desèxit d'aquells que tenint una ideologia justa del problema nacional van pels camins d'una efectiva alliberació o es perden per viranys que allunyen de la llibertat i perllonguen l'opressió. En tota bona fe, si es vol.

Veiem catalans patriotes, de tendència separatista, que, dissimulant-ho o no, desitgen la guerra i no la pau. No ens refereim pas als que per damunt de la nació posen la pervivència del sistema capitalista, individus que ploren per la sort dels pobles "satèl·lits" de la Unió Soviètica i es resignen o no combaten l'opressió de la Pàtria pròpia. Ens referim als que volen una Catalunya lliure, incondicionalment. Són catalans que en el profundíssim trasbala d'una tercera guerra mundial albiren la possibilitat d'una Catalunya independent. Són catalans que es fan un raonament pseudo-històric: Finlàndia, Estònia, Letònia, Lituània, Polònia, Hongria, Txecoslovàquia, Albània, Iugoslàvia, els països àrabs conquistaren la independència després de la primera guerra mundial, i Corea, Indonèsia, Birmània, Ceylan, Índia, Paquistàn, Síria, Líban, Etiòpia, Líbia, Islàndia, després de la segona. Ergo...

Obliden que la història no es repeteix i que la tercera guerra mundial no és inevitable. Obliden que la Revolució Socialista d'Octubre del 1917, la construcció de la Unió Soviètica i la creació del camp socialista en el qual treballen i lluiten per una vida millor més de 800 milions d'homes, han alterat irreversiblement tots els elements històrics tradicionals. En vigílies de la primera guerra mundial no hi hagué nazi-feixisme ni pacte anti-Comintern. El nazi-feixisme, i l'erzats falangista, són fenòmens característics de la primera post-guerra règim de combat del capitalisme contra la recent nascuda Unió Soviètica i contra l'expansió socialista a l'interior de cada país. D'on es dedueix que no és possible una tercera guerra mundial sense la prèvia refeixistització del món capitalista o, almenys, de les principals potències: Estats Units, Anglaterra, França, Itàlia, Alemanya, etc. D'on es dedueix també, que de prevaldre la línia bèl·lica, obtindríem una certitud i una incògnita: la certitud del neo-feixisme en el món capitalista i la incògnita d'una tercera guerra mundial no inevitable, malgrat la victòria reaccionària. I el capitalisme avui no té ja les mans lliures i si pot provocar guerres clàssiques i localitzades en lesde Corea i de Vietnam, no pot, amb aital llibertat i inconsciència desfermar la tercera guerra mundial. Car aquesta posaria a l'ordre del dia no l'ascens o el descens d'una o altra potència o grup de potències, i una redistribució de colònies i de zones d'influència, si no la vida del règim capitalista arreu. Perspectiva catastròfica que espavorda els dirigents màxims de l'imperialisme actual i els enerva i els angossa, doncs no ignoren que l'equilibri de forces es resal dia a dia a favor del camp socialista.

La línia bèl·lica és la línia de Franco. En la mesura que els imperialistes ianquis forcen el procés del neo-nazi-feixisme, en la mateixa mesura el franquisme troba audiència i assistència, s'enforteix exteriorment i es rabeja a l'interior. Per consegüent, els patriotes catalans i, sobretot, els de tendència separatista, que coincideixen en la línia bèl·lica amb Franco, agreugen el martiri de Catalunya, compliquen el procés d'alliberació.

En les circumstàncies actuals i en l'immediat pervindre previsible, la tesi separatista, generadora de fantasmagories catastròfiques, no és justa.
